

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/38/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812206707
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8812206707.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a sudkýň JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovaným: 1/ U. V., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX U. XX, 2/ L. V., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX U. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných v 1. a 2. rade: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Nám. legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 1997,62 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 4C/159/2012-66 zo dňa 15.11.2012 jednohlasne takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby proti žalovanému v 2. rade , o trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného v 2. rade Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS trovy odvolacieho konania vo výške 118,91 eur a to na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta so sídlom vo Svidníku v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa konanie voči žalovanej v 1. rade zastavil.

Žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol.

Žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal.

Žalobcovi uložil povinnosť uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 237,38 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 2 písm. a); 3 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, §§ 6 ods. 3; 23a ods. 1, 2 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, §§ 52 ods. 1 až 3; 53 ods. 1, 4; 54 ods. 1, 2; 100; 101; 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, §§ 497; 502 ods. 1; 503 ods. 2; 504; 506 Obchodného zákonníka, § 96 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom

konštatoval, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v 1. rade bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere. Zmluvou o postúpení bola predmetná zmluva o úvere postúpená na žalobcu.

Podaním zo dňa 30.10.2012 zobral žalobca späť žalobu voči žalovanej v 1. rade bez uvedenia dôvodu, preto súd prvého stupňa konanie v rozsahu späťvzatia zastavil.

Žalovaný v 2. rade a vedľajší účastník v priebehu súdneho konania vzniesli námietku premlčania voči uplatnenej pohľadávke, preto sa súd prvého stupňa predmetnou námietkou zaoberal, pričom konštatoval, že z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 04.11.2009 vyplýva, že splatnosť pohľadávky žalobcu nastala ku dňu 08.08.2008 a trojročná premlčacia doba podľa Občianskeho zákonníka uplynula dňa 09.08.2011.

Žalovaný v 2. rade podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Napriek tomu, že v čase podpisu predmetnej dohody ešte nemala byť pohľadávka žalobcu splatná, v bode 3.1 dohody je uvedené, že dlžník ako aj osoba prístupujúca k záväzku vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

V danom prípade ide o predformulovaný obsah dohody. Samotné uznanie dlhu je spojené s dohodou o uzavretí splátkového kalendára, pričom je možné mať pochybnosti o tom, že žalovaný v 2. rade si bol vedomý dôsledkov uznania dlhu, najmä predĺženia premlčacej doby v zmysle ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj z výpovede žalovaného v 2. rade vyplýva, že zamestnanec žalobcu mu nijako nevysvetlil obsah listiny, neuviedol, že uznáva uplatnenú pohľadávku, nenechal mu dokonca ani kópiu dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Zamestnanec žalobcu navyše sám vyhľadal žalovaných za účelom podpisu dohody, teda iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody nevychádzala od spotrebiteľa. Spotrebiteľ, ktorému išlo najmä o to, aby mohol uhradiť dlh v splátkach, keďže sociálna situácia mu nedovoľovala uhradiť dlh naraz, musel podpísať celý formulár, pričom je zrejmé, a to aj z výpovede žalovaného v 2. rade, že význam obsahu formulára, ktorý podpísal, mu nebol zrejmý.

Vzhľadom na takto predformulovaný obsah a okolnosti podpisu dohody možno mať vážne pochybnosti aj o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovaného v 2. rade uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom. Podpisom takejto dohody žalovaný v 2. rade ako spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Uznanie záväzku žalovaným v 2. rade bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu písomne, ústne alebo telefonicky či iným spôsobom upozorňovaný, keď nie aj zastrašovaný možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutiu uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však možno často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany.

Preto súd prvého stupňa podrobil predmetnú spotrebiteľskú vec aj z hľadiska súdnej kontroly nekalých obchodných praktík, pričom poukazujúc na ustanovenie § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa konštatoval, že zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 24.09.2010, ktorú podpísal iba žalovaný v 2. rade, hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku. Žalobca v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti nepoučil žalovaného v 2. rade o následkoch podpisu dohody a uznania, navyše sám iniciatívne vyhľadal žalovaného, ktorý v dobrej viere a snahe uhradiť dlh v splátkach, podpísal formulár, obsah ktorého mu nebol zrejmý.

Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že žalovaný v 2. rade iba pristúpil k záväzku podpisom dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 24.09.2010, pričom pristúpil k záväzku, ktorý deklaroval iba pracovník žalobcu, nie však aj samotný dlžník, ktorý pri podpise predmetnej listiny prítomný nebol. Preto aj informácie o dlhu mal žalovaný v 2. rade len od pracovníka žalobcu a jeho vedomosť o existencii dlhu, stave jeho splatenia a ďalších skutočnostiach mohla byť skreslená. Ak by žalobca postupoval s odbornou starostlivosťou, mal by minimálne viac druhov formulárov pre konkrétne situácie, nie iba jeden formulár, ktorý obsahuje dohodu o splátkach ako dvojstranný právny úkon, zároveň uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon a prípadne ešte aj pristúpenie k záväzku podľa ust. § 533 Občianskeho zákonníka. Takto vytvorený formulár pôsobí na spotrebiteľa prinajmenšom mátačo, pričom možno predpokladať, že práve to je jeho účelom.

Nakoľko žalovaný v 2. rade vzniesol námietku premlčania, ktorú súd prvého stupňa považoval za dôvodnú, súd prvého stupňa žalobu voči žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zamietol.

Rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade odôvodnil súd prvého stupňa právne podľa ust. § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pričom konštatoval, že žalobca zobral žalobu späť v celom rozsahu bez udania dôvodu, a tým z procesného hľadiska zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Žalovanej v 1. rade tak vznikol nárok na plnú náhradu trov konania, avšak žalovaná v 1. rade trovy konania nežiadala priznať, preto jej ich náhradu nepriznal.

O trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 od. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom konštatoval, že žalovaný v 2. rade, ktorý bol vo veci plne úspešný, si žiadne trovy konania neuplatnil, preto mu náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, ktorý sa konania zúčastnil na strane žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí mali vo veci plný úspech, resp. im vznikol nárok na náhradu trov konania. Právny zástupca vedľajšieho účastníka si vyčíslil trovy právneho zastúpenia celkovo v sume 237,38 eur za dva úkony právnej služby po 91,28 eur - prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 05.10.2012, ďalej za režijné paušály v sume 2 x 7,63 eur a DPH v sume 39,56 eur. V takto uplatnenej výške priznal súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi trovy konania.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom o zamietnutí žaloby proti žalovanému v 2. rade a proti výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 24.09.2010, ktorú podpísal žalovaný v 2. rade spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť pristúpenia a uznania dlhu zo strany dlžníka. Má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaný v 2. rade potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených, čo vyplýva z čl. 3 bod 3.4 Dohody. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany žalovaného ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. V danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ. V danom prípade nastali účinky ustanovenia § 558 OZ, a to že záväzok uznaný žalovaným v 2. rade čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Súd prvého stupňa sa len stotožnil s jednostranným vyjadrením žalovaného v 2. rade, že o premlčaní dlhu nemal vedomosť, napriek tomu, že navrhovateľ v konaní predložil dôkaz, že žalovaný v 2. rade uznal svoj záväzok, v ktorom zároveň potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, pričom nespochybnil, že by Dohodu podpísal.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že v danom prípade nejde o premlčaný nárok, lebo ak by aj žalovaný v 2. rade v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva v takomto prípade nastupuje. Preto sa žalovaný v 2. rade nemôže brániť námietkou premlčania. Tým,

že podpísal dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, pričom dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie a jej obsah nie je taký rozsiahly, aby sa s ním žalovaný nemal možnosť oboznámiť. Dohodu podpísal vo svojom bydlisku a mal možnosť si ju prečítať a vysloviť s ňou súhlas, resp. nesúhlas a nepodpísať ju.

Podľa žalobcu sa na predmetnú dohodu nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Žalovaný v 2. rade nebol k podpisu nijakým spôsobom donútený a jej uzavretím nedošlo k zhoršeniu jeho postavenia.

Odvolať žalobcu smerovalo aj proti výroku o jeho povinnosti nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi. V odvolaní namietal, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach. Súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď združeniu, zastúpenému advokátom, priznal náhradu trov konania, nakoľko existovali dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 Občianskeho súdneho poriadku spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaných za účelom ochrany ich práv z vlastnej iniciatívy a zo strany vedľajšieho účastníka nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v plnom rozsahu, resp. aby odvolací súd rozsudok v ním napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca si zároveň uplatnil voči žalovanému v 2. rade a vedľajšiemu účastníkovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania celkom vo výške 109,55 eur.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril vedľajší účastník. Vo vyjadrení uviedol, že v zmysle ust. § 93 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, koná však iba sám za seba. Žalobcom predložená Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, prípadne pre osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jeho obsah. Takto formulovaná Dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ako neprijateľné sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári z 24.09.2010 absolútne neplatné. Prehlásenie dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu je sofistikovane skryté do dohody o splátkach v bode 3., pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2. Je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ, ak by mal vedomosť o stave veci, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej doby. Vzhľadom na odstúpenie od zmluvy, dôsledkom ktorého je zrušenie od začiatku, neprichádza Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky vôbec do úvahy ani podľa klasickej civilistiky. Uzavretie dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z. Podpisom formulárovej dohody spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a iniciatíva neprišla od spotrebiteľa. Okolnosti uzavretia dohody je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax.

Vedľajší účastník vo vyjadrení žiadal, aby odvolací súd pre prípad, že sa nestotožní s jeho argumentáciou, predložil vec Súdnemu dvoru EÚ na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke v znení uvedenom vo vyjadrení.

K odvolacej námietke žalobcu o neúčelnosti trov vedľajšieho účastníka vedľajší účastník uviedol, že žalobca zastúpený advokátom nemôže popierať právo vedľajšieho účastníka dať sa zastúpiť advokátom a vedľajší účastník ako združenie má právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe uvedeného vedľajší účastník žiadal, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Vedľajší účastník si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania celkom vo výške 118,91 eur.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií podľa § 10 ods. 1 O. s. p. na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 01.10.2013 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými.

K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd konštatuje:

Ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní (§ 558 Občianskeho zákonníka).

Žalobca si v predmetnom konaní uplatňuje nárok na zaplatenie 1 997,62 eur s príslušenstvom, pričom právnym titulom tohto nároku vo vzťahu k žalovanej v 1. rade je Zmluva č. 503624560 zo dňa 30.01.2006, uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou v 1. rade a vo vzťahu k žalovanému v 2. rade Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 24.09.2010.

K odvolacím námietkam žalobcu, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ a uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo a k prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie, odvolací súd konštatuje, že takúto námietku považuje v celom rozsahu za nedôvodnú, a to preto, že spôsob, akým žalobca chápe právnu úpravu, obsiahnutú v ustanoveniach § 110 a § 558 Občianskeho zákonníka, odporuje zmyslu a účelu tejto právne úpravy.

Ustanovenie § 110 Občianskeho zákonníka upravuje nepochybne inštitút premlčania a ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka jednu z možností zabezpečenia záväzkov.

V prípade, ak veriteľ zabezpečí svoj záväzok dohodou o uznaní dlhu (§ 558 OZ), ustanovenie § 110 OZ stanovuje dobu, v ktorej možno toto právo vykonať, pričom označenie záväzku v ust. § 558 OZ pojmom „dlh“ a v ust. § 110 OZ pojmom „právo“, na tom nič nemení.

K odvolacím námietkam žalobcu, že v danom prípade žalovaný v 2. rade vedel, že uznal premlčaný dlh, odvolací súd konštatuje, že z ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že uznanie dlhu by malo zákonom predpokladaný následok len za podmienky, že ten, kto dlh uznal, vedel o tom, že dlh je premlčaný. Z vyjadrenie žalovaného v 2. rade však nepochybne vyplýva, že Dohodu podpísal len v dôsledku konania a informácie pracovníka žalobcu. Vedomosť o tom, že má ísť o premlčanú pohľadávku, nemal.

Takémuto tvrdeniu žalovaného v 2. rade zodpovedá aj skutočnosť, na ktorú poukázal aj súd prvého stupňa, že obsah predmetnej Dohody bol vopred predformulovaný a vzhľadom na konkrétne okolnosti pri podpise Dohody možno mať vážne pochybnosti aj o tom, že ide o skutočný prejav vôle žalovaného v 2. rade uznať dlh a nejde iba o vôľu uzavrieť dohodu o splátkach so žalobcom.

Žalobca v priebehu konania pred súdom prvého stupňa a ani v rámci odvolacieho konania nijako nepreukázal, že by dlh, ktorý mal byť predmetom Dohody, bol deklarovaný žalovaným v 2. rade. Tento deklaroval iba pracovník žalobcu, nie však aj samotný dlžník, ktorý pri podpise predmetnej listiny prítomný nebol.

Preto je správne aj konštatovanie súdu prvého stupňa v tom smere, že informácie o dlhu mal žalovaný v 2. rade sprostredkované len od pracovníka žalobcu a jeho vedomosť o existencii dlhu, stave jeho splatenia a ďalších skutočnostiach mohla byť skreslená.

K uvedenému odvolací súd na doplnenie uvádza, že z predmetnej Dohody a ani zo žiadneho iného dôkazu nevyplýva, že by boli žalovanému v 2. rade poskytnuté v rámci povinnosti žalobcu postupovať v spotrebiteľských vzťahoch so všetkou odbornou starostlivosťou, dostatočne jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo a aký význam má premlčanie dlhu.

Vzhľadom na uvedené nemožno mať pochybnosti o tom, že v obave o možné neskoršie následky (exekúciu) žalovaný v 2. rade v dôsledku postupu žalobcu predmetnú Dohodu podpísal len z dôvodov, že mu bola ponúknutá možnosť splácať dlh v splátkach.

Súdy vo svojich rozhodnutiach už judikovali, že síce neznalosť zákona neospravedlňuje, avšak v prípade, ak ide o spotrebiteľský právny vzťah a dodávateľ vystupuje a koná v právnom vzťahu so spotrebiteľom v rozpore so zákonom, resp. v rozpore s princípmi ochrany spotrebiteľa, opomenúc okolnosť, že podrobná znalosť právnych predpisov nemôže byť na ujmu spotrebiteľa, nemožno tomu, kto koná v rozpore s uvedeným, právo priznať.

Je nesporné, že uznať možno aj premlčaný dlh. Uznávací prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ žalobu žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade zamietol aj pre žalovaným v 2. rade úspešne vznesenú námietku premlčania dlhu. Žalobcovi ako veriteľovi preto nemožno takéto právo v súlade s ustanovením § 100 ods. 1 veta tretia Občianskeho zákonníka priznať.

K uvedenému je potrebné ešte dodať, že žalovaný v 2. rade nemohol účinne uznať dlh za žalovaného v 1. rade.

K odvolacím námietkam žalobcu vo vzťahu k trovám konania vedľajšieho účastníka odvolací súd konštatuje:

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníka súd rozhodne len na návrh. V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 2, 3, 4 zákona č. 99/1963 Zb. O. s. p. v znení zmien a doplnkov).

Zo spisu jednoznačne vyplýva, že Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na podporu žalovaných v 1. a 2. rade. V súvislosti s konaním si uplatnil náhradu jemu vzniknutých trov, a to na právnom zastúpení. Žalobca proti vstupu uvedeného vedľajšieho účastníka do konania nenamietal.

Možno nepochybné skonštatovať, že žalobca jednak späťvzatím žaloby voči žalovanej v 1. rade zaviniť zastavenie konania, preto podľa § 146 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy (§ 146 ods. 2 prvá veta O. s. p.) a jednak vo vzťahu k žalovanému v 2. rade v dôsledku neúspechu v konaní je povinný nahradiť trovy konania úspešnému účastníkovi, v tomto prípade aj vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných v 1. a 2. rade.

Trovy konania si žalovaní neuplatnili, ale trovy konania si vyčíslil vedľajší účastník, preto bolo správne, ak ich súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi aj priznal. Súd prvého stupňa správne vyčíslil aj výšku priznaných trov konania na strane vedľajšieho účastníka pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Vedľajší účastník poskytol žalovanému kvalifikovanú ochranu v predmetnom spore, preto mu prináleží súdom prvého stupňa priznaná odmena. Všetky účtované a priznané trovy konania boli účelné. Čo sa týka ich správneho výpočtu odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa čo do výroku, ktorým boli priznané trovy právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi v 1. rade, s čím sa v plnom rozsahu stotožňuje.

K odvolacím námietkam odvolateľa je potrebné dodať, že nie je možné odoprieť vedľajšiemu účastníkovi právo dať sa zastúpiť advokátom. Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zrejmé z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 24 a nasl. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach pritom nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom, a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov, vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Náklady s tým spojené sú vždy potrebné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 150 Občianskeho súdneho poriadku pri rozhodovaní o trovách konania.

Preto odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí návrhu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, v súvisiacom výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom v súlade s ustanovením § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

Odvolanie nebolo podané vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, preto rozsudok, týkajúci sa uvedeného účastníka, nadobudol v zmysle ustanovenia § 206 ods. 2 O.s.p. právoplatnosť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol postupom podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd priznal trovy odvolacieho konania celkom vo výške 118,91 eur, pozostávajúcich z odmeny za úkon - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 91,28 eur, režijného paušálu vo výške 7,81 eur a DPH vo výške 19,82 eur tak, ako ich žiadal a vyčíslil, všetky v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.